

ANEŽKA POPELOVÁ

Anežka Popelová, nadějný literární talent ze třídy SP 2 A, nedávno spoluvydala knihu básní a fotografií Každý má co říct... Zeptali jsme se Anežky na pár zajímavostí.

„Anežko, kdy jste poprvé pocítila touhu své básně publikovat?“

„Asi v 9. třídě ZŠ, kdy jsem pochopila, že mé básně mají smysl, a když mě začali chválit kamarádi a začala jsem věřit, že to ostatním může pomoci.“

„Vaše básně působí křehce a jsou často protkány pocity jakéhosi vnitřního smutku, je to nejčastější téma, které zpracováváte?“

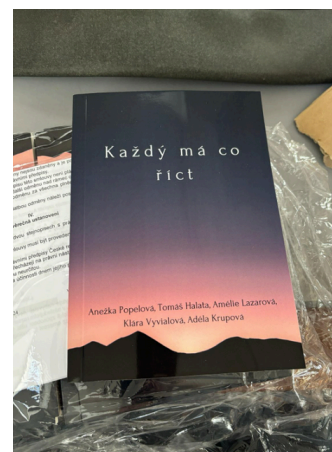
„Vlastně ano, jelikož radost vyjadřuji kdykoli, ale smutek je něco, co člověk nechce ukázat každému, ale kdo smutek cítí, pozná ho i v básni.“

„Jaká byla vaše první básnička?“ „Anděl a Představ si“

Anděl

Andělíček ztracený ve světě lidí bloudí sem a tam
Neviděl tolika nenávisti, jen za to, že je jiný
Lidí bylo až moc. Vzali mu křídla, aby nemohl létat
Málo jim byly křídla, vzali mu i zlaté vlasy
Z anděla náhle ďábel s milou tvářičkou a zlými očima
Co vše se stalo z nevinného anděla?

„Nebývá zvykem, že autor publikuje již v tak mladém věku. Vy jste spoluautorkou knížky, dokonce většina textů i fotografií je právě Vaše. Jak jste si užila křest knihy?“

„Vlastně ani nevím. Uteklo to hrozně rychle a člověk se na to tolik připravoval, byl to mžik radosti. Ale nejvíce mě těší, že jsou na mě ostatní pyšní.“

„A Vy sama na sebe nejste?“

„Asi stále doufám, že se nějaká pýcha objeví, ale zatím to beru jako normální věc.“

Poznámka: Já jsem na Vás moc pyšná.

„Kde nacházíte inspiraci pro své básně?“

„V situacích, kdy je mi nejhůř, nebo naopak nejlíp, své pocity si chci zaznamenat navždy. Když se cítím sama, nebo nějakým způsobem zrazená či ztracená, vím, že když napíšu pár zázračných vět, tak se znova najdu.“

„Jak jste sama řekla, některé pocity člověk nechce ventilovat veřejně, jak se cítíte, když máte pocit, že Vaše básně čte někdo, kdo vám vidí až do žaludku?“

„Nikdy nepůjde vidět celá pravda a člověk uvidí jen to, co mu dovolím přečíst. Je pravdou, že častokrát doufám v to, že někdo pochopí má slova, když zrovna nejsou slyšet.“

„Co děláte s básněmi, které se vám takzvaně „nepovedou“?“

„Básně, které se mi nepovedly, vznikly kvůli nějaké myšlence, a i když nejsou nejhezčí, mají pro mě hluboký význam. Básně jsou pro mě něco jako deník.“

„Kdybyste si dnes znova vybírala školu, vybrala byste si jinak?“

„Ne, nevybrala bych si jinak, tato škola, ačkoli si sem tam zakleju, je jedinečná. Učitelé mají ke každému individuální přístup a učí se zde srdcem, takže bych neměnila. Beru ji jako svůj druhý domov.“

„Děkuji za rozhovor.“

